

1957

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

SIBIU 15 decembrie 1957

Nr. 47 - 48

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Pastorala la Nașterea Domnului

† NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al românilor ortodocși din Ardeal, Crișana și Maramureș.

Iubitului cler și popor: Har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos.

„Așa a iubit Dumnezeu lumea, încît și pe Fiul Său unul născut l-a dat ca tot cel ce crede întrînsul să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”
(Ioan III, 16)

Iubiții mei fii sufletești,

Ne-am îndestulat inimile cu bucuria veștii celei bune pe care ne-o aduc an de an, în Ajun de Crăciun, colindele noastre bătrîne. Glasul colindătorilor a răsunat pe la casele bunilor creștini pînă tîrziu în noapte, după datina cea de totdeauna a celor ce mărturiseau numele Domnului.

Abia au conținut colindătorii și, îndată ce s-a revărsat de ziuă, clopotele sfințelor noastre locașuri de închinare, cu dangăt de sărbătoare, s-au pornit să ne cheme la ospățul de duhovnicească desfătare al rugăciunilor și cîntărilor bisericesti cuprinse în sfințele slujbe împreunate cu prăznuirea Nașterii Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Aci vă întîmpină, iubiții mei, cel dinții cuvînt de învățătură pe care-l îndrept către voi, după ce astă primăvară, din mila lui Dumnezeu și prin chemarea aleșilor clerului și poporului dreptcredincios, am fost rînduit ca legiuit păstor sufletesc al vostru, al tuturor celor ce mărturisii credința din străbuni, în aceste laturi ale țării noastre dragi.

Iubiții mei fii sufletești,

Crăciunul este praznicul bucuriei sufletești. Așa l-a rînduit să fie, dintru început și pînă la sfîrșitul veacurilor, atotmilostivul Tată ceresc, care prin îngerul Său trimis către păstorii din prejma peșterii Vifleemului, dat-a de știre aceloră — și nouă tuturor: „Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot norodul; că în cetatea lui David, astăzi, s-a născut

Mîntuitor, care este Hristos, Domnul” (Luca II, 10—11).

Prăznuirea Nașterii Domnului ne adună an de an pe toți la vetrele caselor noastre, în mijlocul familiei. Pe unii, îi adună acolo și cu trupul; pe alții, măcar cu gîndul. Căci Crăciunul este praznicul familiei creștine, ocrotită de Sfînta Familie care ne-a hărăzit din coapsa Fecioarei Prea Curate pe Cel ce ne-a izbăvit din păcat. În seara de ajun și în zilele de Crăciun, cu candela aprinsă la icoană, cu ini-

ma încinsă de prisitoare dragoste, de pacea unei depline liniști lăuntrice, ne îndreptăm ochii vederii celei de taină către Vifleem, acolo unde Familia Sfîntă, Prea Curata Fecioară Maria și Dreptul Iosif se bucură de Nașterea Pruncului culcat în ieslea de dobitoace.

Dar de Nașterea lui Hristos se bucură, dragii mei, și familia noastră cea mare, Sfînta Maică Biserică dreptmăritoare. Toată lumea creștină prăznuiește an de an sorocul la care

Pe Fiul în al Său nume,
Tatăl l-a trimis în lume,
Să se nască și să crească,
Să ne mîntuiască.

pentru că prin Fiul lui Dumnezeu întrupat, neamului omenesc i-a hărăzit prilejul de-a putea să guste căldura căminului părintesc pe care Ziditorul a toată dintru început l-a gătit făpturilor Sale cuvîntătoare.

Acest cămin a fost pustiit de păcat și întunerecul l-a cuprins pe el. Păcatul neascultării de Făcătorul văzutei și nevăzutei a făcut să scadă frumusețea chipului lui Dumnezeu așezat în plămada firii noastre și asemănarea noastră cu El să se umbrească. Mentea omului s-a împuținat, voința i s-a slăbănogit, inima i s-a învîrtoșat și simțirile i s-au prihănit. Cum arată și dumnezeescul Apostol Pavel, s-au adevărit cuvintele Psalmistului care se jeluia așa: „Nu este drept niciunul; nu este cine să înțeleagă, nu este cine să caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, împreună ne-
trebnici s-au făcut. Nu este cine să facă binele, nici măcar unul nu este” (Romani III, 11). Virtutea era ca și pierită. Vrajba se întindea peste tot, înrăindu-i pe oameni și înverșunîndu-i întreolăit. Păcătoșii „calea păcii nu au cunoscut-o” (Romani III, 17) — cum cu mîhnire arată Proorocul Isaia (59, 7).

Totuși, Părintele ceresc rămîne părinte și față de fiii neascultători. Iubirea Lui față de făptura mîinilor Sale nu s-a împuținat. Din iubire a trimis pe Fiul Său, în trup omenesc, ca să ne izbăvească din întunerecul păcatului și din primejdia morții. Cu adevărat, „așa a iubit Dumnezeu lumea, încît și pe Fiul Său unul născut l-a dat, ca tot cel ce crede întrînsul să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan III, 16).

Iubiții mei fii sufletești,

Lucru fără seamăn de mare a făcut Dumnezeu pentru noi prin trimiterea Fiului Său prea iubit pe pămînt. Ne-a arătat, prin aceasta, cît ne prețuiește și ce nădejdi leagă de fiecare din noi. Prin întruparea Lui, Dumnezeu însuși a pogorit pe pămînt, ca să ne ridice din țărîină către cele de sus, din întunerec la lumină, din moarte la viață.

Prooroci a mai avut lumea și pînă atunci. A avut destui învățați și avea să aibă și după aceea. A avut conducători de popoare vestiți prin înțelepciunea lor. Mîntuitor, însă, nu s-a arătat nouă decît odată, unul singur, Cel ce vine de la Tatăl, smerit și blînd cu inima, Prunc ne-

(Continuare în pag 4)

Din viața Mintuitorului

NAȘTEREA DOMNULUI

Iară Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos așa a fost, că „în zilele acelea a ieșit poruncă de la cezarul August, să se înscrie toată lumea... Deci s-au dus toți ca să se înscrie, fiecare în cetatea sa...

S-a suit atunci și Iosif din Galileia, din cetatea Nazaret, în Iudeia, la o cetate a lui David, care se chema Vișleem, — pentru că el era din casa și din neamul lui David — ca să se înscrie cu Fecioara Maria, logodnica sa, care prin vestirea îngerului urma să nască pe Fiul lui Dumnezeu.

Dar pe când erau ei acolo, Mariei i-a venit vremea să nască și a născut pe Fiul Său Intiul născut, L-a înfășat și L-a culcat în iesle, pentru că ei n-au avut loc în casa de oaspeți.

În partea aceea însă erau niște păstori care mîneau pe cîmp și străjuiau noaptea cu rîndul împrejurul turmei lor. Dar iată a stătut înaintea lor un înger al Domnului și slava Domnului a strălucit peste ei și s-au spăimîntat foarte tare. Ingerul însă le-a zis:

„Nu vă temeți! Că iată vă vestesc bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mintuitor, care este Hristos Domnul. Și acesta va fi semnul: veți găsi în iesle un prunc înfășat”.

Atunci deodată s-a arătat împreună cu îngerul o mulțime de oaste cerească, care marea pe Dumnezeu și zicea:

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, întru oameni bunăvoire!”

Indată însă cum s-au dus îngerii de la ei la cer, păstorii au zis unul către altul:

„Să mergem pînă la Vișleem și să vedem ce s-a făcut cu cuvîntul acesta, pe care ni l-a vestit Domnul”.

Și au venit de grabă și au găsit pe Maria, și pe Iosif și pruncul culcat în iesle. Și văzîndu-l, au spus ceea ce li se grăise despre pruncul acesta. Și toți cei ce au auzit s-au mirat de cele ce au grăit păstorii către dinșii. Iară Maria păstra toate cuvintele acestea, punîndu-le în inima sa.

Apoi s-au întors păstorii la turma lor, mărînd pe Dumnezeu pentru toate cele ce auziseră și văzuseră, după cum le spusese îngerul.

Iară cînd s-au împlînit opt zile, că să taie împrejur pe prunc, i s-a pus numele Iisus, care i se dăduse de înger, înainte de a se zămislî El în pîntecele mamei Sale! (Luca 2, 1—21).

INCHINAREA MAGILOR

„Iară după ce s-a născut Iisus în Vișleemul Iudeii, în zilele regelui Irod, iată au venit la Ierusalim niște magi de la răsărit și au zis:

„Unde este regele Iudeii, Cel ce s-a născut, căci am văzut steaua Lui la răsărit și am venit să ne închinăm Lui?”

Auzind acestea regele Irod, s-a turburat și împreună cu el tot Ierusalimul. Și adunînd pe toți arhierii și cărturarii poporului, i-a întrebant:

„Unde este să se nască Hristos?”

Iară ei au răspuns:

„În Vișleemul Iudeii, căci așa s-a scris prin proorocul”.

Atunci Irod chemînd în ascuns pe magi, a cercat să afle cu amănuntul, de la ei, în ce timp s-a arătat steaua. Apoi trimițîndu-i la Vișleem, le-a zis:

„Duceți-vă și cercetați cu amănuntul despre prunc și de-l veți afla, să mă vestiți și pe mine, ca să vin și eu, să mă închin lui”.

Iară ei ascultînd pe regele, au plecat. Și iată steaua, pe care o văzuseră la răsărit, mer-

gea înaintea lor pînă ce ajunse și se opri deasupra locului, unde era pruncul. Și văzînd ei steaua, s-au bucurat foarte mult. Și intrînd în casă, au văzut pruncul cu Maria, mama lui; și cîzînd, i s-au închinat; și deschizîndu-și vistierile lor, i-au adus daruri: aur, tămîie și smirnă. Apoi primind știre în vis, să nu se mai întoarcă pe la Irod, s-au dus pe altă cale în țara lor”. (Matei 2, 1—12).

FUGA ÎN EGIPT

După ce magii au plecat din Vișleem, „iată îngerul Domnului se arată lui Iosif în vis și-i zice:

„Scoală-te, ia pruncul și pe mama lui și fugi în Egipt și stai acolo pînă-ți voi spune eu; căci Irod va să caute pruncul ca să-l omoare”.

Și el s-a sculat și a luat pruncul și pe mama lui, noaptea, și s-a dus în Egipt. Și a stat acolo

pînă la moartea lui Irod, ca să se plimbească și să se spuie de Domnul prin proorocul, „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”.

Atunci Irod, văzînd că a fost nesocotit de magi, s-a mîniat foarte tare și a trimis ostașii să-l caute în Vișleem în tot ținutul lui, săucidă pe toți pruncii de la doi ani în jos, după vremea ce aflase de la magi” (Matei 2, 13—16), socotind că-l va omorî și pe pruncul Iisus.

Mai apoi, Irod a murit în blestem și în chinuri. După moartea lui, îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, în Egipt, și-i zice:

„Scoală-te, ia pruncul și pe mama lui și du-te în pămîntul lui Israel, căci au murit cei ce căutau sufletul pruncului”. (Matei 2, 17—20).

Și Iosif s-a sculat și-a făcut întocmai cum i-a spus îngerul. „Auzînd însă că în Iudeia domnește Arhelau în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să se ducă acolo, ci luînd poruncă prin vis, s-a dus în părțile Galileii. Și venind, s-a așezat în cetatea numită Nazaret, ca să se plinească ceea ce s-a zis prin prooroci, că nazarinean se va chema”. (Matei 2, 22—23).

D. CALUGAR

CRACIUN

„Din an în an sosesc mereu la geam cu moș Ajun. E ger cumplit, e drumul greu, da-i obiceiul străbun”.

(Dintr-o colindă)

În noaptea sfîntă, cînd Iisus Hristos, Mintuitorul nostru, s-a născut din Prea Curata Fecioară Maria în umila peșteră din Bethleem, din înălțimea cerului a răsunat imnul de slavă, cîntat de corul îngerilor: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace și între oameni bună învoire!”

Ca o continuare a imnului ceresc Nașterea lui Hristos a fost cîntată apoi în limbile tuturor popoarelor creștinate. Și dacă poporul nostru a știut să-și exprime în cîntec și poezie orice simțăminte, sărbătoarea Crăciunului este o revărsare, din belșug, a sufletului credincios, prin umblatul cu steaua, cu irozii și prin minunatele colinzi, care cuprind întreg istoricul nașterii lui Hristos, cu minecare din porunca dată de Cezarul August, care, vrînd să cunoască numărul locuitorilor din vastul imperiu roman, a dispus ca toți cetățenii să se prezinte pentru conscriere (recensămînt) în satul sau orașul de unde erau originari.

Dreptul Iosif și Fecioara Maria locuiau în satul Nazaret. Aparținînd însă familiei lui David, trebuiau să meargă pentru conscriere la Bethleem. De-aici colinda:

Mergînd Iisus cu Maria în Viflaim să se-nscrie, într-un mic sălaș, din acel oraș, s-a născut Mesia!

Se face amintire și despre steaua minunată care s-a arătat pe cer, ca vestitoare a nașterii lui Hristos:

Steaua sus răsare, ca o taină mare
Steaua strălucește și lumii vestește,
Că astăzi curăța, prea nevihovata,
Fecioara Maria, îl naște pe Mesia.

În amintirea întîmplării cu păstorii, care străjuiau lîngă turmele de oi pe cîmpia din apropierea Bethleemului, și cărora li s-a vestit prin înger nașterea Mintuitorului, avem o mulțime de colinzi, între care și următoarea:

Trei păstori se întîlniră și așa se sfătuiră:
Haideți fraților să mergem, floricele să culegem
Și să facem o cunună, s-o-mpletim cu voie bună
Și s-o ducem lui Hristos, să ne fie de folos.

Iară băieții, care fac pe Irozii, purtînd pe cap coifuri de carton împodobite cu hîrtii în culori țipătoare și încinși pe la briu cu cingători de care atîrnă paloșe de lemn, redau pe diferite melodii călătoria crailor magi, Melchior, Goșpar și Balthazar, porniți din răsăritul îndepărtat, și călăuziți de-o stea minunată, în căutarea pruncului împărătesc, de curînd născut:

Trei crai de la răsărit, cu steaua călătorind
Au mers — după cum cetim — pînă la Ierusalim
Acolo dac-au ajuns, steaua-n nor li s-a ascuns
Și le-a fost a se plimba, prin oraș a întreba:
Unde s-a născut — zicînd — un crai mare de curînd?

Iară Irod împărat, auzind s-a turburat...

În multe din colinzi se face amintire despre familia sfîntă, iar în cinstea Prea Curatei Fecioare sînt închinăte o mulțime de colunde. O citez pe următoarea:

Sus în poarta raiului, paște turma Tatălui
Dar în poartă cine sta? Stătea Maica Precista.
Lîngă ea un legănel, cu un copilaș în el.
Copilașul cînd plîngea, Maica Sfîntă-l legăna... sau:

Pe sub soare, pe sub lună, florile dalbe,
Vine-o corabie bună, florile dalbe.
Și într-însa cine șede? Șede Maica și cu Fiul,
florile dalbe.
Fiul plînge, Maica zice: Taci fiule, nu mai plînge
Că ție ți-e dăruit un scaun de judecată,
Să judeci florile toate, florile dalbe.
Să judeci mirosul lor, mirosul garoafelor
Că a venit ploaie cu vînt și le-a culcat la pămînt.
Și a venit ploaie cu soare și le-a sculat în picioare...

Colinzile și obiceiurile de Crăciun sînt multe. În fond e aceeași revărsare a bucuriei în legătură cu nașterea Mintuitorului.

În cele ce urmează, voi căuta să le aduc cititorilor în inimă și gînd o seară din ajunul Crăciunului, cu minunatele obiceiuri care se desfășoară în lumea parohiilor din munții Apuseni.

Casele strălucesc de curățenie. În seara asta toată lumea îmbracă haină de sărbătoare. În sat e mare forșoteală. Asta în deosebi în casele unde, din harul lui Dumnezeu, se află și cîte-o fată „feciorică”, cum se spune în limbaj popular.

(Continuare în pag 3)

Crăciun

(Urmare din pag. 1)

Încă n-a scăpatat soarele după deal și lătratul întăritat al cîinilor dau de veste că au pornit colindătorii.

Întîi încep copiii mici, în deosebi băieți, îmbrăcați în sumănașe noi, cu capul ascuns în căciuli mișoase și purtînd în spate trăiști care le atîrnă pe călcîie și în care adună „colindreful”: mere, nuci și alte bunătăți.

Cînd iarna e ușoară, merge. Dar pe omeți și furtună, e jale pentru acești voinici pitici, care se încumetă să se războiască cu viscolul. Pe ger și vreme rea, părinții nu prea îi lasă să plece la colindat. Dar nu-i chip să-i oprești. Fac ce fac și într-o clipă de neatenție a părinților, se furișează din casă și nu se întorc decît tîrziu în noapte. Ba unii nu se întorc decît a doua zi, dar cu traista plină. Sleși de oboșală, rămîn răslejiți pe ici-colo... Părinții nu se neliniștesc, fiindcă în noaptea Crăciunului satul le poartă de grije copiilor. Așa e obiceiul.

Copiii colindă după priceperea lor. Uneori se încurcă și se îndeamnă reciproc:

— Zi tu, Vasilică!

— Ba zi tu, Ioane!

Dar, în continuare... tace și Ion și Vasilică, fiindcă amîndoi sînt încurcați.

Unele din colinzi au un caracter pur profan. Spre exemplu:

Slobozi-ne gazdă-n casă, c-afară ninge de varsă și ni-s caili cinpoviți și ar trebui potcoviți, Cu potcoave de colac și cu cuie de cîrnați...

sau alte:

Noi umblăm să colindăm „măruț mărgăritar” și nimic nu căpătăm!...

În casele unde sînt bine primiți, copiii le urează căsenilor:

Firicel de busuioc, dă-i Doamne gazdii noroc!

și:

Firicel de mintă creată, dă-i Doamne gazdii viață!

Cîte-o gospodină mai arțăgoasă, îi ia de la o vreme pe micuții colindători cu mătuoiul.

— Mai duceți-vă în plata Domnului, că m-am săturat de-atîta „ciurdă” de copii!

Așa ceva însă se întîmplă numai foarte rar. În astfel de cazuri, urările colindătorilor nu prea sînt măgulitoare. Spre exemplu:

Cîte paie pe coteț, atîtea fete în unghet! Copiii sînt și poznași.

În urma lor pornesc băieți mai răsăriți, cu „stele” și „irozi”. Dar „hangul”, — cum se spune în satele din munții Apuseni — îl țîn flăcăii, care sînt bine primiți și ospătați chiar, mai ales în casele unde se găsesc fete de măritat.

Gospodina așează pe masa așternută de sărbătoare un colac frumos rumenit din grîul cel mai curat, apoi „groșița” — banul — pentru jocul fetei și o garafă cu vin, sau țuică.

După colinda obișnuită, vătaful flăcăilor „grăiește” colacul — cum se zice pe acolo — făcînd gazdelor urări de sănătate și noroc.

Pentru forma ei interesantă, această „grăire” a colacului o redau în întregime:

„Ia-n stați și ascultați, vedea-v-aș umflați de coaste și de cîrnați. Jupînul gazdă de dimineață se sculară, pe obraz se spălară, pe cap se pieptănară și lui Dumnezeu se rugară.

La poiată (grajd) a alergat, gunoiul l-a țipat (aruncat), boii i-a țesălat și de mîncare le-a dat.

În jug îi prinseră și la plug se duseră. Brazdă neagră întoarseră, grîu semănară, cu grapa îl grăpară.

Dumnezeu dădură, grîul se făcură, în pai ca trestia, la grăunț ca mazărea. Luară amu două

cîrligățele, cu dinții de oșele. Mănunchiu îl tăiară, în clăi îl clădiră, pe car îl aruncară, acasă îl duseră.

În stog îl clădea, bartă-i slobozea, că așa i se cădea.

Apoi îl întinseră pe o arie belită, ca o piele de vită.

Și luară două lemne — hodolemne — cu grumazii de piele, vai de cine dă cu ele, dar mai vai de cine nu are în ce da cu ele.

Cu grebla îl greblară, cu felezeul îl feleziră, cu vîntureșca îl vînturară, mîndru îl aleseră, cu ciuru frumos îl direseră, în sac îl puseră și la moară îl duseră.

Moara face harpa-parța. Pînă miercuri dimineața, pică o vică — hia două — de acolo nu mîncînci colac.

Și se mai căzniră pînă vineri seara.

Făină îl făcură, acasă o duseră, cu sîta o cernură, cu apă o muiară, pe lopată o aruncară, și în cuptor o adincară.

Colacul gata îl scoaseră și nouă ni-l dăruiră.

Dumnezeu îl dăruiască pe jupînul gazdă cu lumina raiului și cu împărăția cerului.

Și jupînul gazdă ne mai dăruiește și o bufe cu vin, nu de „coșobrele”, că-i de la Aiud adus, pe Arieș în sus; și un zlot de aur, nou-nouț.

Rămîi gazdă sănătoasă, de la noi cu o colindă, de la Domnul cu dobîndă!”

Pe lingă colinda sărbătorii, se cîntă și colinda fetei pomenindu-i numele: Mărioară, Anicuță, sau cum o fi chemîndu-o...

...mîndră ești, dimineață te-ai sculat, cofe-n mînă ai luat și la izvor ai alergat, cu apă rece te-ai spălat și pe cap te-ai pieptănat. Colinda, din care am redat numai strofa întîi, se încheie cu urarea:

*Maica Sfîntă să-ți ajute,
rugăciunea să-ți asculte,
să trăiești, să înflorești,
pe unul din noi să ferești...*

Bunicuțele ascultă cu ochii înlăcrimați, și oftînd mereu, iar moșnegii, care pe alocurea, mai păstrează încă și astăzi pletele din vremi străbune, stau pe colțul vetrii pîciînd din lulea și gîndindu-se la zilele de mult apuse, cînd umblau și ei la colindat.

Flăcîii colindători pleacă mai departe, în chiote de veselie și acompaniați de cîntec de cimpoi și alăută.

E tîrziu în noapte, dar luminile din sat străjuiesc mereu. În pacea nopții se pornește deodată un cîntec răgușit, de cocoș. Un altul îl îngînă, departe, tot mai departe, apoi cîntecul se pierde ca o legănare ușoară de basm.

E miezul nopții. Liniște și pace! Dar în tăcerea adîncă ce stăruie o vreme, de ici-colo... mai răzbat pe aripile vîntului pribeag frînturi de colinzi:

„Lerui Doamne!” și „Flori'e dalbe!”

*

Prezentînd cititorilor o frîntură a dalinilor de Crăciun, moștenite din bătrîni și păstrate cu sfințenie în parohiile sătești, am retrăit cîteva momente din zilele copilăriei și adolescenței mele, cînd porneam în ajun cu colindul.

Anii trec pe nesimțite, dar obiceiurile împreunate cu înălțătorul praznic al nașterii Domnului, vor dăinui mereu neschimbate în sufletul credincioșilor noștri, adevărînd prin aceasta cuvintele mult grăitoare din colinda:

Azi, cînd strămoșii cîntă-n cor colindul sfînt și bun,

Moș Crăciun!...

Prof. SABIN TRUȚIA
vicar eparhial

O frumoasă realizare

În parohia Alba-Iulia I Centru s-a terminat în primăvara acestui an restaurarea interiorului bisericii Bunavestire, deservită de C. Preot N. Puia. Ea a cuprins: pictura în frescă a interiorului, reîfacerea cu beton a cașasului și reinstalarea luminei electrice în interior și exterior. Cu această importantă operă de refaceere s-au cheltuit mai multe zeci de mii de lei. Ea s-a putut înfăptui numai prin concursul și ajutorul material al poporului binecredincios, la care s-au adăugat silințele și munca desinteresată a pretului-paroh și al Epitropilor: Achim Zaharie, Lăpăduș Nicolae și Antonie Mărginean.

Pictura interioară, executată în mod desăvîrșit, s-a făcut de artiști specialiști trimiși de la Sf. Patriarhie. În zilele de Sf. sărbători ale Paștelui, credincioșii au asistat la slujbele religioase într-un locaș complet renovat, care inspiră evlavie și trăire duhovnicească.

Credinciosul care intră acum în această biserică, este mișcat sufletește și încearcă un sentiment de profundă reculegere. El lasă în pragul bisericii, grijile și patimile lumii, iar sufletul său se ridică în sferile senine ale credinței și dragostei pentru oameni și pentru pacea de pe pămînt.

Ceia ce au înfăptuit credincioșii acestei parohii, merită toată lauda.

Iar noi credincioșii localnici ținem să aducem pe această cale, mulțumirile noastre, tuturor acelor care au contribuit, într-un mod oarecare, la această operă de restaurație.

In numele mai multor credincioși
V. APĂTEANU

In legătură cu asigurările de stat

Printr-o hotărîre a Consiliului de Miniștri cu privire la asigurările de stat s-au luat noi măsuri pentru îmbunătățirea aplicării asigurărilor, a raporturilor dintre Administrația asigurărilor de stat și asigurați, pentru simplificarea unor operațiuni de asigurare și crearea condițiilor necesare dezvoltării asigurărilor facultative.

Hotărîrea Consiliului de Miniștri prevede plata despăgubirilor și pentru unele categorii de daune la clădiri și construcții, care pînă acum nu erau cuprinse în asigurarea prin efectul legii, cum ar fi cele cauzate de grindină, ploai torențiale, greutatea zăpezii și a gheții etc.

De asemenea se prevede majorarea normelor de asigurare, respectiv a despăgubirilor care se acordă asiguraților în caz de pagube pentru vite cornute mari, cabaline și pentru culturile de porumb și totodată majorarea de la 10.000 la 15.000 lei a sumelor ce se plătesc în asigurarea călătorilor pentru cazurile de accidente, toate acestea constituind noi avantaje pentru asigurați.

Hotărîrea mai prevede includerea în asigurarea prin efectul legii a bunurilor proprietate a cooperativelor agricole de producție și reduceri importante de prime la asigurarea bunurilor din gospodăriile personale ale membrilor acestor cooperative.

Asigurații care începînd de la 1 ianuarie 1958 vor achita cu anticipație ratele de primă de asigurare se vor bucura de asemenea de reduceri la plata primelor.

Pentru culturile agricole proprietate a cetățenilor se vor aplica prime de asigurare medii pe hectar, menținîndu-se totuși plata despăgubirilor diferențiale după felul culturii.

Pastorala la Nașterea Domnului

(Urmare din pag. 1)

novat, „mititel înfășeșel, în scutec de bum-băcel”, cum glăsuiește colindul.

Și unii și alții s-au dovedit iscusii foarte în a da oamenilor povețe folositoare, învățături luminate, porunci care era bine să fie ascultate. Hristos-Domnul, însă, mai înainte de a spăla întinăciunea păcatelor noastre pe cruce, i-a învățat pe oameni ce trebuie să facă și ce să nu facă, pentru ca lui Dumnezeu să-i placă. A trăit așa cum vrea să trăim și noi, credincioșii. Și-a pilduit propoveduirea cu propria Sa viață. Față de Dumnezeu s-a purtat ca un fiu ascultător de tatăl său; față de oameni, ca un frate. El este chipul viu de viețuire curată al Omului, pe care l-au urmat cu credință sfinții și dreptii intrați în calendarul Bisericii noastre și în cinstirea credincioșilor ei.

Ca să dezvețe pe om de ucidere, El s-a smerit întru toate.

Ca să dezvețe pe om de ură, El a iubit pînă și pe vrăjmașii Săi și a iertat chiar și pe cei ce L-au batjocorit și răstignit.

Ca să dezvețe pe cei îngîmfați de patîma stăpînirii silnice a aprăpelui, El s-a făcut ascultător pînă la moarte — și încă moarte pe cruce.

Ca să dezvețe pe om de ucidere, El s-a lăsat ucis, pentru ca, după jertfa Sa, nimeni să nu mai ucidă pe fratele său.

Insfîrșit, n-a așteptat să-i poarte alții sarcina, ci a purtat-o El pe a noastră a tuturor.

Prin jertfa Sa prea curată a împăcat lumea cu Ziditorul ei.

Prin pilda Sa a învățat pe oameni să trăiască în pace cu Dumnezeu și întreolaltă.

Iisus Hristos a făcut cu totul altfel decît cei ce au încercat pînă la El să scoată lumea din pierzanie: El a arătat bunătatea Tatălui ascultînd de Părintele Ceresc cu încredere desăvîrșită și cu iubire nemărginită, nu temîndu-se de El.

Hristos-Mîntuitorul a intruchipat în petrecerea Sa pe pămînt purtarea cea mai aleasă a unui fiu față de părintele său și față de frații săi, pentru ca să înțelegem toți credincioșii că voia Părintelui Ceresc este să trăim o viață sfîntă, de „casnici ai lui Dumnezeu”, viețuind în pace și bunăvoință întreolaltă. Voia lui Dumnezeu, descoperită deplin în Fiul Său întrupat, este să se sălășluiește pe pămînt, în sufletele noastre, sfințenia, bucuria, pacea, bunăînțelegere și toate virtuțile care înfrumusețează viața oamenilor. Voia aceasta ne-o talmăcește limpede luminatul Praznic al Nașterii Domnului.

Iubiții mei fii sufletești,

Intr-un vîers alcătuit de mult, de un creștin luminat, din altă parte a lumii, se spune așa: „Dacă s-a născut Hristos numai în Vifleem și nu și-n tine, atunci pierdut ești pe vecie”.

Cu mult înainte de acest stihuitor creștin, Sfinții Părinți și scriitorii bisericești arătau că praznicele Bisericii noastre nu sînt numai pomeniri ale unor întîmplări sfinte din trecut, ci și prilej de a le trăi din toată inima, ca și cînd s-ar întîmpla astăzi. Astfel, Crăciunul, nu ne învață nu-

mai atît, că acum aproape două mii de ani Mesia cel așteptat s-a întrupat pentru noi și pentru a noastră mîntuire, ci și că voia lui Dumnezeu este ca Fiul Său să capete trup în toți credincioșii.

Sosit-a vremea — și acum este — ca pildă luînd de la Domnul cel întrupat, fiecare credincios să-și zică: Incep eu cu iubirea și înfrățirea, nu aștept să văd ce-i face tu, ca să știu ce am de făcut eu. Incep eu cu iertarea, cu încrederea, cu dragostea față de aproapele meu — și cu jertfirea pentru el, căci și Hristos așa a zis și a făcut.

Aceasta-i bucuria Tatălui ceresc: să-și vadă fiii umblînd întru înnoirea vieții, trăind în pace unii cu alții, bucurîndu-se de tihna buneivoină care ne ajută să vedem în fiecare om un semen și un frate. Altă bucurie, mai mare decît aceasta, Dumnezeu nu are.

Să i-o hărăzim fără preget — și întregă. Praznicul Nașterii Domnului să ne fie tuturor credincioșilor prilej de adîncire a dragostei de Dumnezeu și de cît mai osîrduitoare urmare a lui Hristos, pentru ca să sălășluiește pe pămînt, cu un ceas mai de vreme, pacea și bunăvoința care stăpînesc în cer, unde îngerii și sfinții și dreptii sălășluiesc, pace și bunăvoință la care năzuiește întreaga omenire.

Să fim, dragii mei, pildă de ascultare față de chibzuitele porunci ale ocîrmuirii patriei noastre iubite prin hărnicie, cruțare și bunăînțelegere în toate, necurmat să ducem prinosul nostru de părtășie la obșteasca strădanie de întărire și înăvuiere a ei. O țară puternică și îndestulată este cheazășie a păcii pentru noi, fiii ei, și pentru toată lumea.

Mai ales în zilele de praznic ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezii, vă aduc aminte să nu dați uitării pe cei bolnavi și pe toți frații noștri care au trebuință de sprijin și ajutorare. Abia astfel, vîdindu-ne creștini și cu fapta, nu numai cu vorba, ne vom arăta următori ai lui Hristos și vom putea spune cu Apostolul, întru deplină încredințare a cugetului bun, că nu ne amăgim pe noi înșine: „Nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește întru mine” (Gal. II, 20).

Impărtășindu-vă cu părintească dragoste aceste gînduri și povețe, odată cu arhieresti binecuvîntări rog pe Bunul Dumnezeu să vă învrednicească să petreceți Sfințele Sărbători ale Crăciunului, Anului Nou și Bobotezii în pace, cu sănătate și bucurie deplină și a le ajunge întru mulți și fericiți ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și împărtășirea Sfîntului Duh să fie cu voi cu toți.

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor.

† NICOLAE

arhiepiscop și mitropolit

Dată în reședința Noastră mitropolitană din Sibiu, la praznicul Nașterii Domnului din anul 1957.

Leac împotriva mînie

Împăratul roman Octavian Augustus a trebuit într-o zi pe fostul lui profesor ce să facă ca să se poată feri de asprimea nedreaptă, care-l cuprinde în clipele lui de mînie. „Înainte de a pedepsi pe cineva în asemenea stare, zi repede alfabetul grecesc!” — Bine, dar în cazul acesta îmi trece mînia — „Tocmai aceasta îți trebuie, ca să nu mai greșești!” — Recomandăm creștinilor să urmeze sfatul acestui profesor, schimbînd doar atît: în loc de alfabetul grecesc să zică: „Tatăl nostru”.

G. M.

Povețe înțelepte

Iată ce ne învață un bătrîn de 90 ani, cum a ajuns el pînă la această vîrstă matusalemică. El zice: „Fiule, leacurile mele nu se găsesc nici la farmacie și nici la o altfel de dugheană din lumea aceasta. Unul din leacurile mele este să fii totdeauna, cu liniște în sufletul tău. Să nu te tulburi, ori ce ți s-ar întîmpla și să zici așa: „Dumnezeu n-are să mă lase!... Căci El nu lasă iarba cîmpului și păsările văzduhului, — și are să mă lase pe mine?”... Cumplit lucru e tulburarea la sufletul omului. Ea aduce mînie, ură și nedreptate; iar cînd sufletu-i liniștit, omul poate face multă ispravă în viața lui. Un alt leac e acesta: fă binele oricui și la orice vreme, iar de rău nici să nu te apropii. Și binele să-l faci cu dragoste, cum cere Mîntuitorul și Apostolul. Căci facerea de bine fără dragoste nimic este... Află asemenea, că lucru mare e cumpătarea în viața omului, căci „tot lucrul măsurat este cel bun”, cum se spune la carte. Și viața noastră trupească și sufletească nu are decît de cîștigat, dacă păzește această poruncă. Privește în viață și hotărăște... Și în tot ce vei face, sau cu gîndul, ori cu vorba, sau cu fapta, — în tot ce-ți întovărășește clipele vieții tale, să nu uiți că „începutul înțelepciunii este temerea de Dumnezeu”, așa cum spune Domnul, prin gura profeților. Temerea de Dumnezeu este smerenie, credință și dragoste. Și cînd o ai, să ști, că nimic nu-ți mai trebuie: fie avere, fie slavă, fie orice alte lucruri trecătoare”. Acest bătrîn a avut pe masa sa Sf. Scriptură, care l-a fost cea mai bună călăuză în viața sa cea lungă. Și a mai adăugat: „Biblia mi-a fost hrana sufletului meu și m-am călăuzit după spusele ei”. Deci ia aminte fiule și calcă și tu pe urmele înțelepte ale acestui bătrîn. Și te asigur că vei ajunge și tu această etate de 90 ani.

INTOARCE-TE ORICIND

O pildă minunată e aceea a fiului pierdut, care după 20 de ani s-a întors acasă, noaptea; și acolo a găsit toate ușile deschise; și a zis: „Eu sînt, dragă tată, copilul tău cel rău și blestemat; și am intrat, căci am aflat toate ușile descuiate; desigur că le-ați uitat în noaptea aceasta neînțelitate; te rog iartă-mă, tată dragă, sînt flămînd și bolnav”.

Iar tatăl i-a răspuns: — „Din ziua în care ai plecat, ușile le-am ținut mereu descuiate, ca să te poți întoarce oricînd; ușile au fost deschise pentru tine scumpul meu fecior. Mă bucur că ai venit ca să mergi de acum înainte pe calea cea bună!”.

Culese de Pr. V. A. BASSARABIN

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
„TELEGRAFUL ROMÂN” UREAZĂ CI-
TITORILOR ȘI COLABORATORILOR
SFINTELE SĂRBĂTORI ALE NAȘTERII
DOMNULUI, ANULUI NOU ȘI BOBO-
TEZEI CU PACE, SĂNĂTATE, BUCU-
RIE ȘI SPOR ÎN TOATE CELE SPRE
MINTUIRE.